

παραιτήτων συνθηκῶν τῇν υγείας καὶ τῶν μέσων τῆς ἀναψυχῆς μιᾶς πόλεως. Ὄταν εἰς τὸν κεντρικὸν περίπατον ὑπάρχουν βρώμαι καὶ μέχρι γονάτων κόνις καὶ ἀναπνέωσιν οἱ περιπατοῦντες μεθ' ὅλης τῆς ἀπαθείας νέφη κονιορτοῦ χωρὶς νὰ διαμαρτύρωνται, τότε δύναται τις μετὰ θετικότητος νὰ σχηματίσῃ ἀκριβῆ ἰδέαν τοῦ βαθμοῦ τῆς ἀναπτύξεως καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ τῶν κατοίκων τῆς πόλεως ἐκείνης.

Εἰς ὅλας τὰς εὐρωπαϊκὰς πόλεις ἐργάζονται χιλιάδες ἀνθρώπων πρὸς καθαρισμόν τῶν ὁδῶν, αἱ ὁποῖαι ἂν καὶ εἶνε ἐστρωμέναι μὲ τετραγώνους λίθους εἰς τρόπον ὥστε τὸ πάχος τοῦ τυχόν συσσωρευθεμένου κονιορτοῦ θὰ ἔχῃ τὸ πολὺ πάχος ἐνὸς πρὸ ἐτῶν παυθέντος εἰρηνοδίκου τῆς Ἀκαρνάνιας, ἐν τούτοις τὸ σάρωθρον καὶ τὸ πότισμα, καὶ ἐν καιρῷ βροχῆς ἀκόμη, δὲν λείπει ἡ καθαριότης δύναται νὰ ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν καθαριότητα Ἰδραΐσας, ἥτις πεντάκις τῆς ἡμέρας ἀσπρίζει τὴν οἰκίαν της.

Ὅταν ἕνεκα τοῦ καιροῦ ἐμποδισθῇ ὁ Βιενναῖος λαὸς νὰ μεταβῇ εἰς τὰς περιφήμους ἐξοχὰς τῆς πόλεως, τότε ὅλη ἡ εὐθυμία διαχέεται ἐντὸς αὐτῆς. Πλῆθος αἰθουσῶν ὑπάρχει, ἐνθα παίζουν αἱ καλλίτεροι ὀρχήστραι ἡ στρατιωτικαὶ μουσικαὶ ὁ περισσότερον μουσοτραφῆς λαὸς εἶναι ὁ Βιενναῖος. Καταρράκται ζύθου ἀπορροφῶνται εἰς τὰ ζυθοπωλεῖα ἐν μέσῳ γενικῆς εὐθυμίας οἰκογενειῶν, νέων καὶ γερόντων· ἄλλο μέρος πλήθους πλημμυρεῖ τοὺς διαφόρους κήπους, ἐνθα πάλιν παίζουν αἱ μουσικαὶ. Εἰς τινα ξενοδοχεῖα μὲ μεγάλας αἰθούσας ἡ αὐλὴν ἐν ὥρᾳ γεύματος παίζει ἡ μουσική· αἱ ὁδοὶ γέμουσι περιπατούντων· τὰ πάντα φαίνονται ὑπὸ τὴν καλὴν τῶν ὄψιν.

Σ. Σ. Τοῦ ὥραίου αὐτοῦ ἄρθρου τοῦ ἐν Βιέννῃ ἀνταποκριτοῦ μας ἐπεταὶ θελκτικωτάτῃ συνέχεια.

ΒΟΥΛΗ

Τετάρτη — 14 Δεκεμβρίου.

Τριῶν βουλευτῶν αἱ λεκτικαὶ δεινότητες τίθενται εἰς ἐνέργειαν διὰ νὰ εἰπωσιν εἰς τὴν βουλὴν ὅτι πρέπει νὰ μεριμνήσῃ διὰ τὴν οἰκογένειαν ἀνωτέρου δικαστικοῦ λειτουργοῦ ἐκ τῶν ἀρίστων, πρὸ ὀλίγου ἀποθανόντος. Τοῦ τρίτου μάλιστα τῶν ἀγορητῶν, ὅστις εἶναι ὁ Στεφανίδης, ἡ ὁμιλία ἔχει χροιάν καὶ μῆκος ἐπικηδείου λόγου, ἀποτελοῦσα παράδοξόν τι κρᾶμα ἐλεγειακῆς ἐπιστημότητος ἀφ' ἐνός, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἀτιμελήτου λέξεως καὶ βοῆς καὶ κινημάτων ἀγρίου λεμβούχου.

Ἄλλ' ἡ μονὰς τοῦ κ. Δουζίνα, σχηματίζουσα τὴν ἀντιπολίτευσιν κατὰ τῆς ἀνωτέρω συμπολιτεύσεως τῶν τριῶν, ἀπαντᾷ εὐφρῶς ὅτι ἂν λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τοὺς ὁμιλήσαντας, ὁ μακαρίτης ἦτο τύπος καὶ ὑπογραμμὸς δικαστικῆς ἀξίας καὶ τιμιότητος· ἀλλ' οἱ κύριοι βουλευταὶ λησμονοῦσιν ὅτι ζητοῦσιν ὑπὲρ αὐτοῦ παραβίασιν τοῦ νόμου· ἐκεῖνος δὲ τῶν νόμων πιστὸς λειτουργός, ἂν ἠδύνατο νὰ τοὺς ἀκούσῃ, ἤθελε τὰς ἀποδοκιμάσει. Δὲν ἤλθομεν νὰ συζητήσωμεν περὶ ἀτόμων, ἀλλὰ περὶ τοῦ λαοῦ· διότι τότε μεταβαλλόμεθα εἰς οἰκογενειακὸν συμβούλιον.

Φρονοῦμεν ὅτι ὁ τελευταῖος αὐτὸς ἐξευτελισμὸς τὸν ὅποιον φοβεῖται ὁ βουλευτὴς Πόρου εἶναι ἡ μᾶλλον ἀδιόρατος κηλὶς ἐπὶ τοῦ καταστίκτου μετώπου τῆς Βουλῆς τοῦ.

Εἰς μάτην ὁ πρωθυπουργὸς ἐγειρόμενος διαμαρτύρεται θερμῶς κατὰ τοῦ κ. Μαυρομιχάλη, καταχρωμένου τοῦ δικαιώματος τῆς ἐπερωτήσεως, καὶ ἀναπτύσσοντας αὐτὴν ἐν οὐδέοντι, καὶ παρακωλύοντος τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῆς ἡμερη-

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 390)

— Νὰ εἶναι νέα, ὥραία, τρυφερά, πλήρης θελήτρων, νὰ εἶναι ὅλη χαρὰ καὶ δρόσος, ὅλη δρόσος καὶ ἐλπίς. Καὶ νὰ γείνη θυμὰ ἔρωτος!

Ἡ Ἀγάπη ἐταπείνου τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐστενοχωρεῖτο. Οἱ λόγοι οὗτοι τὴν κατεβασάνιζον.

Ἡ δὲ Βενετὴ προσήλουν ὑπούλως τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ προσώπου της καὶ ἐφαίνετο εὐχαριστημένη ἐκ τῶν ἀνακαλύψεων, ἃς ἐξετέλει διὰ τῆς τακτικῆς ταύτης.

— Θῦμα ἔρωτος! καὶ νὰ ἀναγκασθῇ νὰ γείνη μοναχὴ! Πόσαι ἄρα θὰ ὑπάρχουν τοιαῦται! Καὶ πόσα βάσανα ἐνδόμυχα καὶ πάθη καὶ πόσας ἐπιθυμίας καὶ μαρτύρια θὰ σκεπάζουν τὰ βάσανα! Ὁ διάβολος μόνος δύναται νὰ εἰξεύρῃ τί εἰμπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ εἰς τὴν συνειδήσιν μιᾶς κόρης ἢ γυναικός. Καὶ μάλιστα γυναικός. Ἡ κόρη δύναται νὰ σφάλῃ ἀπὸ ἐλαφρότητα καὶ ν' ἀποφασίσῃ νὰ γείνη καλογραῖα! Ἀλλ' ἡ

γυνή; γυνὴ ὑπανδρευμένη; Ποῖος εἰξεύρει ποῖον μέγα πάθος τὴν ἀπεπλάνησε, καὶ ποῖα σκληρὰ ἀνάγκη τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸ μοναστήριον;

— Πρὸς τί μοι τὰ λέγετε αὐτὰ, κυρία; εἶπεν ἀδημονοῦσα ἡ Ἀγάπη.

— Ναί· ἐπανελάβεν ἡ Καικιλία μὴ ἀπαντῶσα εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτῆς. Ὑπάρχουσι πολλὰ τοιαῦτα μυστήρια. Πόσον ἐπεθύμουν νὰ εἶχον τὸ πνεῦμα τοῦ Πύθωνος, περὶ οὗ λέγει ἡ ἁγία Γραφή, διὰ νὰ δύναμαι ν' ἀναγινώσκω εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων. Ἐξ ὅλων τῶν ἐπαγγελμάτων, ἄλλο δὲν ἐζήτησεν, εἰμὴ τὸ τῆς ἐξομολογητρίας. Ἀλλὰ δυστυχῶς παρεγνωρίσθη, καὶ δὲν ἀπεφάσισεν ἡ Ἐκκλησία νὰ τὸ δεχθῇ ὡς δόγμα. Τότε εὐχαρίστως ἠδυνάμην νὰ γείνω μοναχὴ. Τί ἄλλο καλλίτερον δύναται νὰ ἐπιθυμήσῃ τις, εἰμὴ τὸ νὰ ἀναγινώσκῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων; Καὶ μάλιστα μὲ τὸ μέσον τοῦτο, δύναται νὰ κάμῃ τις ὁπαδοὺς ὅλους τοὺς εὐλαβεῖς. Καὶ θὰ κηρυχθῇ ἁγία, ζωσα. Σᾶς ἐξομολογήθη ποτὲ καμμίαν νεκρά μοναχὴ, κυρία;

— Ὅχι, κυρία.

— Τί κρίμα! Εἶναι ὥραία διασκέδασις. Καὶ μάλιστα ἂν ἡ ἐξομολογουμένη εἶναι ἀφελὴς καὶ ὁμολογῇ ὅλα τὰ σφάλματά της, ἢ ὅσα φαντάζεται ὡς τοιαῦτα. Ὑπάρχουν γυναῖκες, αἵτινες ἔχουν τὴν ψυχὴν καὶ τὴν καρδίαν εἰς τὴν ἄκραν τῆς γλώσσης. Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι παραπολὺ σπάνιον. Ἐν γένει αἱ γυναῖκες ἔχουν τὴν γλώσσαν μόνον διὰ νὰ κτυπῶσι τὸν

σίας διατάξεως. Μέχρι τοῦ Σαββάτου ὅτε θὰ δυνήθῃ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς αὐτὰ, δύνανται νὰ πιστευθῶσιν ὡς ἀληθεῖς αἱ μομφαὶ τοῦ ἐπερωτῶντος καὶ τοῦτο ἀρκεῖ νὰ ταράξῃ τὴν εὐλάβειαν τοῦ κ. Τρικούπη.

Ἄλλ' ὁ Μαυρομιχάλης δὲν ἐννοεῖ νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὰς παρατηρήσεις ταύτας· καὶ νομίζετε ὅτι ὑπὸ στρατιωτικοῦ συρόμενος πείσματος, ἐπίτῃδες παρεκτείνει ἐπὶ μακρὸν ἀκόμη τὸν λόγον του, κρίνων καὶ ἐλέγχων τοὺς στρατιωτικούς προβιβασμούς, τοὺς ὁποίους τώρα ἐξύπνησε νὰ ἐνθυμηθῇ, καὶ ἄλλα μέτρα τοῦ ὑπουργοῦ τῶν στρατιωτικῶν.

Συζητεῖται τὸ νομοσχέδιον περὶ ἐπιβολῆς δικαιώματος καταναλώσεως ἐπὶ τῶν πνευματωδῶν ποτῶν. Ἄλλ' ἡ συζήτησις χωρεῖ ὀμολογῶν καὶ ἥρεμος, ἄνευ πνεύματος καὶ ζωηρότητος, μετ' ὅλην τὴν προσπάθειαν τὴν ὁποίαν καταβάλλει ὁ ζωηρὸς Ζυγομαλᾶς νὰ ζωηρεύσῃ αὐτὴν, ἀναδεχθεὶς νὰ ὁμιλήσῃ διὰ μακρῶν κατὰ τοῦ νομοσχεδίου. Μᾶς δίδει δὲ καὶ τὴν ἐξήγησιν τῆς σπουδῆς τῆς κυβερνήσεως εἰς τὸ νὰ ἐπιψηφισθῶσι τὰ φορολογικὰ νομοσχέδια πρὸ τῶν ἑορτῶν, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι φοβεῖται ἡ Κυβέρνησις μήπως ἀπερχόμενοι εἰς τὰς ἐπαρχίας των οἱ βουλευταὶ ἐπιρεασθῶσιν ὑπὸ τοῦ φρονήματος τῶν ἐκλογέων των, ἀντικειμένου εἰς τὰ οἰκονομικὰ τοῦ ὑπουργείου μέτρα.

Δεύτερος ὁ κ. Πετιμεζᾶς φρονεῖ ὅτι δὲν εἶνε ἐν πνεύματι δικαιοσύνης συντεταγμένον τὸ νομοσχέδιον, καὶ ὅτι ὅλη ἡ προσπάθεια τοῦ Καλλιγᾶ εἶνε νὰ φορολογῇ τὴν κατωτέραν τάξιν· τὴν δὲ πλουσίαν τὴν ἀφίνει ἀφορολόγητον. Εἰς τὸν Καλλιγᾶν, ἀποπειραθέντα νὰ τὸν διακόψῃ, ἀπαντᾷ :

— Κύριε Καλλιγᾶ, μὴ μὲ διακόπτετε, διότι δὲν εἶμαι σοφὸς σὰν κι' ἐσᾶς, καὶ τὰ χάνω.

ἀέρα διὰ τῆς φλυαρίας των, ὅπως αἱ ἐκκλησίαι ἔχουν τοὺς κώδωνας. Οὐδέποτε ὁμῶς ἐκφράζουσι τί διανοοῦνται. Ἄλλ' ἡ ἐπιτηδεῖα γυνὴ κρίνει ἐξ ἑαυτῆς καὶ μαντεύει τί φρονοῦσιν αἱ ἄλλαι. Ἐνῶ ἡ εὐπιστος πλανᾶται καὶ νομίζει ὅτι τὰ πάντα περὶ τῆς ἀποπνεύουσιν ἀγιότητα.

Ἡ Ἀγάπη ἠσθάνετο πνιγμὸν ἐκ τῆς πλημμύρας ταύτης τῶν λόγων. Συνιδούσα τοῦτο ἡ Βενετὴ ἀπεφάσισεν εὐσπλάγχυνως νὰ συντάμῃ τὸ μαρτύριόν της καὶ νὰ δώσῃ πρὸς αὐτὴν τὸν τελευταῖον κτύπον.

— Μὴν ἔτυχε νὰ γνωρίσητε, τῇ εἶπε, μεταξὺ τῶν καλογραιῶν νέαν τινα καὶ ὡραίαν γυναῖκα, ὀνόματι Αὐγούσταν ; Ταῦτα δὲ λέγουσα εἶχεν ἄτενῶς προσηλωμένον τὸ βλέμμα ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς Ἀγάπης. Αὕτη δὲ, ἡ δύστηνος, ἀκούσασα τὸ ὄνομα ἐκεῖνο, ἠσθάνθη ἡλεκτρικὸν τιναγμὸν, ἠρυθρίασεν, ὠχρίασεν καὶ μικροῦ δαίν θὰ ἐλιποθύμει.

— Ὅχι... εἶπε μὲ πεπνιγμένην φωνήν. Πῶς μὲ ἐρωτᾶτε περὶ αὐτῆς ;

— Δὲν τὴν ἐγνωρίσατε ; ἐπέμεινεν ἡ Καικιλία.

— Ὅχι... δὲν εἰδεύω... δὲν ἐνθυμοῦμαι.

Ἡ Καικιλία ἔλεγε καθ' ἑαυτήν. Τὸ εἰδεύω. Σὺ εἶσαι ! Δὲν δύνασαι νὰ μοῦ φύγῃς, σὲ κρατῶ. Ἄλλ' ἐξαρτᾶται ἀπ' ἐμὲ νὰ σὲ κρατήσω, ἂν μοὶ χρησιμεύῃς εἰς τι. Καὶ ταῦτα διαλογιζομένη ἐμειδία, οὕτως εἰπεῖν, ἐσωτερικῶς καὶ ἐφώτιζε διὰ τοῦ μειδιήματος τὰ ἐνδύμυχα σκότῃ τῆς συνειδήσεώς της. Ὅσον διὰ τὴν Ἀγάπην, ὁμοιάζε μὲ τὸν ἰχθὺν τὸν ἀσπαί-

Καὶ ἐνῶ ὁ Ζηνόπουλος ἀνῆρχετο ἤδη τὸ Βῆμα, ἡ συνεδρίασις διελύθη, διότι οἱ ὑπουργοὶ ἦσαν προσκεκλημένοι νὰ φάγουν εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Ζυγομαλᾶς λέγει !

— Κύριοι, ἐν τῇ πατρίδι μας αἱ γυναῖκες οὔτε νερὸ δὲν πίνουν, ὄχι οἶνόπνευμα.

Ρωμαντικὸς τις ἐν τῷ θεωρεῖν τῶν δημοσιογράφων στενάζει, καὶ ψιθυρίζει :

Ἔχει δίκαιον δὲν πίνουν τίποτε ἀπ' αὐτὰ, γιὰτὶ χορταίνον τὴ δίψα τους μὲ τὸ αἷμά μας...

Πέμπτη, 16 Δεκεμβρίου.

Εἰσακολουθεῖ ἡ συζήτησις τοῦ περὶ πνευματωδῶν ποτῶν νομοσχεδίου. Ὁ κ. Γρυπάρης συμπολιτευόμενος, κάμνει τὰς παρατηρήσεις του, καὶ ὁ κ. Ζηνόπουλος φέρει τὰς ἐπικρίσεις του. Ὁ Καλλιγᾶς ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἀγορεύσεις ἐναντίον τοῦ νομοσχεδίου, διαιρεῖ τὸν λόγον του, ὡς συνήθως, εἰς δύο μέρη : τὸ εὐφυολογικόν, καὶ τὸ οἰκονομολογικόν.

Ἄλλ' οἱ χθεσινοὶ ρήτορες, κατὰ τῶν ὁποίων ἰδίως ἔδραξε τὰ βέλη του, οἱ κκ. Ζυγομαλᾶς καὶ Πετιμεζᾶς, ἐπανέρχονται ἀναλυτικώτεροι καὶ μακροεπέστεροι ἐπὶ τοῦ βήματος.

Ἐπιψηφίζεται εἰς ἑ' ἀνάγνωσιν τὸ περὶ ἐπιβολῆς δικαιώματος ἐπὶ τοῦ σιγαρογράφτου, ἔπειτα τὸ περὶ πληρωμῆς τῶν ἀμείνων καὶ ἐμμέσων φόρων κατὰ τὸ νέον νομισματικὸν σύστημα, ὅπερ ὁ κ. Κοντογούρης, βουλευτὴς Πατρῶν, παρὰσυσθεις ὑπὸ τοῦ ρεύματος τῆς κοινῆς γνώμης τῶν συμπολιτῶν του, ἀποδοκιμάζει, ὡς εἶχε διακηρύξει ἄλλοτε.

Τὴν περαιτέρω πρόοδον τῆς συνεδριάσεως ματαιοῖ ἡ ἐλλειψὶς ἀπαρτίας.

ροντα, ὃν ἐπιτήδειος ἀλιεύς, ἔχει συλλάβει διὰ τοῦ ἀγκίστρου του. Ἐνέβλεπε μετ' ἀπορίας καὶ φόβου εἰς τὴν γυναῖκα, ἥτις ἴστατο πρὸ αὐτῆς, καὶ ἠρώτα ἂν ἀγγέλως ἡ δαίμων εἶχε μεταμφιεσθῇ εἰς τὴν ὡραίαν ἐκείνην καὶ εὐκίνητον πλαγγῶνα· καὶ ἂν ἦλθεν ἔχουσα εἰδικὴν ἀποστολὴν ἵνα τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τῆς γῆς ταύτης καὶ τὴν μεταφέρῃ εἰς τὴν χώραν τῶν ὀνείρων διὰ τῶν πτερωτῶν καὶ κουφοπλήκτων λόγων τῆς.

— Λοιπὸν δὲν τὴν ἐγνωρίσατε ; ἐπανέλαβεν ἡ Καικιλία.

— Ἀλλὰ διατί μ' ἐρωτᾶτε ; εἶπεν ἡ μοναχὴ.

— Τίποτε. Σᾶς ἐρωτῶ μήπως τὴν ἀπηντήσατε τυχαίως ; ἐνδιαφέρεται τις περὶ αὐτῆς.

— Ἐνδιαφέρεται τις ;

— Ναί. Ἀλλὰ δὲν μᾶς μέλει. Περιττὸν νὰ ὁμιλῶμεν περὶ τούτου, ἀφοῦ δὲν τὴν γνωρίζετε· εἶπε πανούργως ἡ Καικιλία.

— Ἀλλὰ... δὲν εἰδεύω... δὲν ἔχω προχείρους τὰς ἀναμνήσεις μου... δυνατόν νὰ τὴν ἐγνώρισα καὶ νὰ μὴ ἐνθυμῶμαι καλῶς.

— Ἴσως. Προσπαθήσατε νὰ ἐνθυμηθῇτε.

— Ἀλλὰ τίς εἶναι ὁ ἐνδιαφερόμενος περὶ αὐτῆς ; ἠρώτησεν ἀπ' εὐθείας ἡ μοναχὴ.

— Εἰς φίλος μου.

— Φίλος σας ;

— Μάλιστα· εἰς πλούσιος εὐπατρίδης Βενετός.

Αὐτὰ ἐκ τῶν ἐφημερίδων, διότι δὲν ἡδυνήθημεν νὰ πα-
ρευρεθῶμεν εἰς τὴν συνεδρίαν.

Κουτρούλης.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ παλαιὰ καὶ ἡ Νέα Εφημερίς τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ — δηλαδὴ
χθὲς — ἐπιπίπτουν κατὰ τῆς Ἑταιρίας τῶν Ἱπποσιδηρο-
δρόμων, διότι δὲν ἐτέθη ἀκόμη εἰς ἐνέργειαν ἡ γραμμὴ τῶν
ὁδῶν Ἀθηνᾶς καὶ Ἑρμοῦ μετὰ τοῦ σταθμοῦ τοῦ σιδηρο-
δρόμου.

Τώρα, ἀπορεῖτε πῶς ἐφημερίδες φιλικώτατα διακείμεναι
πρὸς τὴν Ἑταιρίαν μέμφονται αὐτῆς διὰ τῆς αὐτῆς σχεδὸν
γλώσσης ἀμφοτέραι; Ὡς θὰ ἀπορεῖτε πῶς ἐραστὴς κτυπᾷ ἐ-
ρωμένην του, πῶς ὑπουργικὸς ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ ὑπουρ-
γείου;

Νὰ σὰς λύσωμεν ἡμεῖς τὴν ἀπορίαν.

Ἡ Ἑταιρία ἡ ἰδίᾳ μέμφεται τὴν Ἑταιρίαν διὰ τῶν φί-
λων τῆς ἐφημερίδων, διὰ νὰ σχηματισθῇ δῆθεν ψευδὴς κοινὴ
γνώμη, καὶ νὰ πεισθῇ ἡ κυβέρνησις νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν Ἑται-
ρίαν ν' ἀποκτείνῃ τὰς ὁδοὺς αὐτὰς Ἑρμοῦ καὶ Ἀθηνᾶς διὰ
τοῦ Ἱπποσιδηροδρόμου, ὁδοὺς καθαροῦ ἐμπορίου, κινήσεως γυ-
ναικῶν, παιδῶν, ἀμαξῶν, ἐπαιτῶν, οἰκογενειακοῦ περιπάτου
οὐ μόνον διὰ τῶν πεζοδρομίων, ἀλλὰ καὶ διὰ τῶν δρόμων
αὐτῶν, ὁδοὺς ἐπὶ τέλους εἰς τὰς ὁποίας οὐδαμοῦ τῆς Εὐρώ-
πης περιᾶ Ἱπποσιδηρόδρομος.

Μετ' ὀλίγον ἀκόμη καὶ θὰ μᾶς εἴπωσιν αἱ δύο αὐταὶ ἐ-
φημερίδες: Πῶς δὲν λειτουργεῖ ἡ γραμμὴ τοῦ ἀτμοσιδηρο-
δρόμου ἀπὸ τὸ Παλάτι εἰς τὸ Φάληρον. Ἡ Ἑταιρία πολὺ

κακὰ κάμνει κτλ. Ἐνῷ κυρίως ἡ Κυβέρνησις πολὺ καλὰ κά-
μνει, μὴ ἐπιτρέπουσα ἀτμοσιδηρόδρομον διασχίζοντα τὰς κεν-
τρικὰς πλατείας καὶ λεωφόρους.

Εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἀπάτην εὐρίσκομεν ἔνοχον πάλιν τὸ
δημόσιον. Τὰς καλὰς ἐφημερίδας, καὶ τοιαῦται εἶναι ὁμολο-
γουμένως καὶ ἡ παλαιὰ καὶ ἡ Νέα Εφημερίς, πρέπει νὰ τὰς
ὑποστηρίξῃ γενναίως, διὰ νὰ μὴν ἀναγκάζωνται νὰ τὸ ἐπι-
βουλεύωνται γινόμεναι ἔνα μὲ τὰς κερδοσκοπικὰς Ἑταιρίας.
Διότι ὅλοι οἱ δημοσιογράφοι δὲν ἀντέχουν εἰς τὸ ψωμοτύρι.

Ὡραίαν ἀνακάλυψιν ἔκαμεν ὁ προχθεσινὸς Αἰὼν διὰ τὸν
φίλον μας κ. Ζυγομαλᾶν, κάμνοντα ἀπὸ τινος καὶ τὸν κοι-
νωμιστὴν, χάριν τῶν χωρίων τοῦ Ὡρωποῦ ἐναντίον τοῦ κ.
Συγγροῦ. Ἐζήλευσε καὶ αὐτὸς γλώσσαν Παχὺ καὶ θέλει νὰ
ληστεύσῃ ἰδιοκτῆτας οὐχὶ καταστρέφων τὴν ἰδιοκτησίαν —
εἰς τὸ ὅποιον ἴσως θὰ εἴμεθα σύμφωνοι — ἀλλ' ἀνεγείρων
ἄλλους ἰδιοκτῆτας καὶ ἴσως τὸν ἐαυτάκον του. Ἀφοῦ
εἶναι ὑπογεγραμμένος ὁ κ. Ζυγομαλᾶς εἰς δωρητήριον ἐγγρα-
φον ὡς μάρτυς ἀναγνωρίζων πλήρῃ τὴν κυριότητα καὶ τὴν
κατοχὴν τοῦ κ. Συγγροῦ ἐπὶ τῶν ἄλλων πλὴν τῶν δωρουμέ-
νων γαιῶν τώρα διαμφισβητεῖ τὴν κυριότητα καὶ τὴν κα-
τοχὴν, βγάζων εἰς τὴν μέσῃ ἐν κοινωνιστικὸν ἀγῶνιστον, τὸ
τῶν ἐμφυτευτῶν. Ἀλλ' ἡ μαρτυρία εἶναι τίποτε; ὁ κ. Ζυγο-
μαλᾶς ὡς συνέπειαν τοῦ Δωρητηρίου ἐκείνου ἔβαλε σ' τὸ
χέρι **ὀγδοήκοντα στρέμματα** ἀπὸ τοὺς χωρικοὺς, ὡς
ἀμοιβὴν τῶν παρ' αὐτοῖς ὑπηρεσιῶν του. Πᾶσι νὰ πῇ, ὁ κ. Ζυ-
γομαλᾶς δὲν κυνηγᾷ μόνον ψήφους, ἀλλὰ καὶ στρέμματα.
Καὶ πληρόνεται ἀκριβᾶ, εἴκοσι τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ δωρεῶν τρί-
των! Φαντασθῆτε τί ἔχει σ' τὸ νοῦ του τώρα, ποῦ μελετᾷ
τὴν ἐξέσιν τοῦ κ. Συγγροῦ ἀπὸ τοῦ Ὡρωποῦ; Τοῦλάχιστον
νὰ πάρῃ τὸν μισὸν Ὡρωπόν. Οἱ πτωχοὶ χωρικοὶ! Οἱ μεγα-

— Πλούσιος εὐπατρίδης Βενετός; εἶπεν ἐρυθριῶσα ἡ
Ἀγάπη.

— Ναί.

— Καὶ ποίαν σχέσιν δύναται νὰ ἔχῃ πρὸς αὐτὴν εἰς Βενε-
τὸς εὐπατρίδης;

— Τὴν ἐνθυμήθητε τώρα αὐτὴν τὴν Αὐγούστα; εἶπε μὲ
ἄκραν ἀφέλειαν ἡ Καικιλία.

— Νομίζω. Ἄν εἶναι αὐτὴ, ὅπου ἐγνώρισα.

— Καὶ τί γυνὴ ἦτον αὐτὴ;

— Ἦτον μοναχὴ.

— Μοναχὴ, τὸ εἰξεύρω. Ἀλλὰ πῶς σὰς ἐφάνη ὡς γυνή;

— Κολασμένη ψυχὴ μοι ἐφάνη, εἶπεν ἡ Αὐγούστα. Ἀλλ'
ἂς μὴ κατακρίνωμεν. Δὲν εἰξεύρω ἂν ζῇ ἀκόμη ἢ ἔχει ἀποθάνει.

— Τί; ἦτον ἀσθενής;

— Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πάντοτε ἀσθενής.

— Καὶ ἐφαίνετο αὐτὴ ἡ Αὐγούστα ὅτι εἶχε πάθη καὶ
θλίψεις;

— Πάθη καὶ θλίψεις ἀπείρους, εἶπε στεναζούσα ἡ Ἀγάπη.

— Καὶ πόθεν νὰ προήρχοντα αἱ θλίψεις τῆς;

— Δὲν εἰξεύρω... ἴσως ἐκ τῶν παθῶν τῆς.

— Ἀστείον εἶναι αὐτὸ ὅπου λέγετε, εἶπεν ἡ ξένη. Συλ-
λογισμὸς καλογηρικός.

— Ἀλλὰ δὲν μοι εἶπατε τέλος, εἶπε τολμήσατα ἡ Ἀγάπη,
τίς εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἐνδιαφέρεται περὶ αὐτῆς.

— Σεῖς.

— Ἐγώ;

— Ναί.

— Διατί;

— Διότι ἐρωτᾷτε ἐπανειλημμένως.

— Ἀλλ' ὑποθέσατε ὅτι εἰμαι τρίτος ἐνδιαφερόμενος, εἶπεν
ἡ Ἀγάπη, ἀποφασίσασα νὰ λάβῃ ὀριστικῶς θάρρος, διότι δὲν
ἦτο πλέον καιρὸς ὑποχωρήσεως; ὅμως ὑπάρχει καὶ ἄλλος,
περὶ οὗ ἐρωτᾷ, ὁ φίλος σας.

— Σᾶς εἶπον, εἰς Βενετὸς εὐπατρίδης, φίλος μου.

— Καὶ πῶς ὀνομάζεται;

— Τί νὰ τὸ κάμῃτε τὸ ὄνομά του; Ἐπειτα πρὸς τί νὰ
ὀμιλῶμεν περὶ νεκροῦ;

— Περὶ νεκροῦ; εἶπε τρέμουσα ἡ Ἀγάπη. Λοιπὸν ὁ φί-
λος σας; . . .

— Ὅχι, ὁ φίλος μου εἶναι ὑγιής, πιστεύω, ἀπῆντησεν ἡ
Καικιλία, ἀλλ' ἡ φίλη σας ἡ Αὐγούστα, εἶπατε ὅτι εἶναι νε-
κρά.

— Νεκρά βεβαίως, ἡ δυστυχής.

— Καὶ δὲν φαίνεται, ὅτι ταραττομεν, πῶς τὸ λέγουν,
σὴν κόιν τῶν νεκρῶν, ὅταν ὀμιλῶμεν περὶ αὐτῆς καὶ τοῦ
φίλου μου; δὲν σὰς φαίνεται ὅτι σηκώνονται τὰ ὀστέα καὶ ἀ-
ναλαμβάνουσι κίνησιν καὶ περιπατοῦσιν, εἰς τὸν πένθιμον τοῦ-
τον τόπον, ὅπου κατοικεῖτε;

— Εἴσθε εὐσεβῆς, κυρία.

— Βεβαίως. Ἀφοῦ ἤλθον ἐδῶ, εἰς τὸ Κράτος τῶν καλο-